

R. A. SALVATORE
a ERIKA LEWIS

FARBA DRAKOV

Kúzlo potrebuje iskru

IKAR

R. A. SALVATORE
a ERIKA LEWIS

FARBA DRAKOV

Preložila Jana Seichertová

IKAR

R. A. Salvatore & Erika Lewis

THE COLOR OF DRAGONS

Text Copyright © 2021 by Temple Hill Publishing LLC

Translation © 2023 by Jana Seichertová

Cover design © 2021 by Sasha Vinogradova

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8837-9

*Venujem všetkým ľuďom, ktorí siahajú za hviezdami,
aj keď vedia, že na ne nedočiahnú.*

– R. A. S.

*Venujem dcére Riley a všetkým ľuďom, ako je ona,
ktorí búrajú múry a odstraňujú prekážky,
aby sa tento svet stal lepším.*

– E. L.

STRUČNÉ DEJINY

Krajinu rozdelili – nie však iba na časti s rôznymi názvami, ako bolo bežné, ale aj múrom. V tých časoch hradby stavali väčšinou z dreva, ale tento múr postavili z kameňa. Týčil sa do výšky dvanástich metrov a oslavovali ho ako div sveta. Nedal sa preraziť ani preliezť.

Výstavbu tohto múru nariadil kráľ Umberto. Kedysi ho považovali za odvážneho panovníka, udatného bojovníka, ktorý odrážal útoky obávaných drakov a chránil svojich poddaných. Obrovské zvieratá, dva razy vyššie ako najvyšší muž, s tesákmi ako dýky a s hadími chvostmi prerastenými smrtiacimi hrotmi, terorizovali všetky štyri časti krajiny. Zastaviť ich mohla iba hrubá sila a najväčšou v tých časoch oplýval Umberto Dobyvateľ, bojovník preslávený statočnosťou a odvahou.

To bolo ešte pred postavením múru.

Keď sa vojna skončila, ľudia ho korunovali za kráľa a kráľ Umberto dal postaviť nádherný hrad na najvyššom kopci v krajine, takom vysokom, že ho videli z každej jeho časti. Okolo hradu vyrástlo veľké mesto, v ktorom

sa usadili ľudia najbližší panovníkovi, potom ich blízki známi a tak ďalej, kým v ňom už nezostalo miesto pre ďalších. Vtedy vybudovali múr a všetci obyvatelia mesta si ho pochvaľovali, lebo im poskytoval bezpečie, ktoré dovtedy nepoznali. Lenže krátko po jeho dokončení sa kráľ aj ľudia žijúci v meste obklopenom hradbami zmenili.

Zabudli, odkiaľ pochádzajú potraviny, ktoré jedia, a voda, ktorú pijú. Mysleli si, že sa zázračne objavujú alebo rastú z kameňa a dlažby, ktorých v meste pribúdalo rýchlejšie než stromov. Veď jedlo aj voda ďalej prichádzali, rovnako ako priadza na ich krásne šaty, koža na vojenský výstroj, oceľ na meče a vlna na prikrývky, lebo honosný hrad v bohatom meste to všetko potreboval na svoje pohodlie.

Nikto sa nepýtal, odkiaľ pochádzajú, lebo tam boli vždy. A vždy tam boli jednoducho preto, lebo ich kradli – v mene daní pre kráľa a jeho opevnené mesto – ľuďom žijúcim vo vnútrozemí, ktorí otročili na poliach, dreli hlboko v baniach a strážili stáda dobytky aj oviec, len aby ich napokon o plody ich práce nespravodlivo pripravili.

Obyvatelia opevneného mesta na to všetko zabudli, ale dedinčania nehovorili o ničom inom. Na krivdy, ktoré sa im diali, sa sťažovali dennodenne každú hodinu, minútu a sekundu.

Krajinou sa šíril hnev. Na slávne činy kráľa Umberta si už nikto nespomenul. Namiesto o nich sa ľudia rozprávali o jeho hanebnosti.

V srdciach dedinčanov sa rýchlo zakoreňovala nespokojnosť. Na uskutočnenie zmeny stačila už len iskra, ktorá by zapálila vzburu.

1

MAGGIE

„Cítila si to, dievča?“ Kosti v Xavierových strieborných vlasoch zahrkotali vo vetre, keď sa obzrel a znepokojene rozhlíadol po prázdnej ceste za nami.

Dupot cválajúcich koní znamenal vo vnútrozemí iba jedno.

Vojakov kráľa Umberta.

Z opevneného mesta prichádzali bez varovania. Vždy v tunikách z najjemnejšej kože v odtieni červej, ktorá bola obľúbenou farbou kráľa, vždy po zuby ozbrojení a vždy hladní. Vojaci bezohľadne plienili, v mene koruny si brali čokoľvek a všetko. Na juhu dobytok a úrodu z polí. Na východe oceľ, drahokamy, striebro a zlato. Na západe drevo. A všade ženy.

„Cítim to.“

Posúril našu starú kobyľu Dorn, ale vojakom by neušla, ani keby neťahala voz.

„Iná cesta tu nie je,“ podotkla som s vedomím, čo bude nasledovať.

Xavier vystrúhal grimasu. „Skrý sa, a keď sa zotmie,

príď za mnou do dedinského hostinca. Dnu vojdí zo zadu, lebo sa tam možno objavia aj niektorí z tých darebákov.“ Aspoň nepôsobil nervózne.

„Rozumiem.“ Vedela som, čo sa odo mňa čaká. Toto sa prihodilo aspoň raz za mesiac. Uistila som sa, že dýku mám stále v topánke.

„Nech urobíš čokoľvek, Maggie...“

„Nemeškaj. Vystúpenie sa začína hneď po západe slnka. Viem.“

Približovali sme sa k zákrute.

„Vari som ťa už niekedy sklamala?“ Bezočivo som sa naňho uškrnula.

„Všetko je raz prvý raz.“ Xavier ma vystrčil z voza.

Skotúľala som sa po krátkom svahu do tienistej rokliny a rozbehla sa k stromu s hrubým kmeňom a ovisnutými konármi, na ktorý sa dalo ľahko vyšplhať. Jeho ďalšou výhodou bolo pestré jesenné lístie, ktoré sa odmietalo skloniť pred prichádzajúcou zimou a spoľahlivo ma skrylo. Keď som sa usadila na konári, z ktorého som mala dobrý výhľad, počula som Xavierov spev. Spieval si, aby vojaci išli po jeho stope, a nie po mojej.

Xavier bol starý čudák. Kvôli mne sa vystavoval nebezpečenstvu, hoci som preňho nič neznamenala. Nebola som jeho príbuzná, iba malý najdúch, ktorý sa zrazu vynoril z lesa. Vtedy som ešte nevedela hovoriť a nepamätala som si cestu domov.

Xavier žil ako tulák, cestoval z jedného miesta na druhé a predvádzal kúzla za hrst drobných. Nemal dôvod na to, aby sa ujal batolaťa. Neskôr mi prezradil,

že v tú noc ma nakrmil a už som zostala s ním. Údajne som ho všade nasledovala ako túlavý pes. To bol celý príbeh. Prilepila som sa na toho dobráka a nikdy som ho nesklamala. Mala som jednoduchú prácu. Len čo som trochu vyrástla a dokázala niečo podržať, stala som sa jeho asistentkou. Pomáhala som mu s kúznickými rekvizitami a s plechovkou som obchádzala divákov v nádeji, že do nej hodia zopár drobných. Dnešná noc bola pre nás veľmi dôležitá.

Posledných šesť mesiacov sme sotva zarobili na krmivo pre našu kobyľu Dorn. Farmy na juhu trpeli suchom. Jedlo sa zháňalo ťažko a bolo drahé. Jedli sme iba odpadky, ktorými pohrdli iní hladní ľudia pred nami. Živili sme sa aj bobuľami, potočnicou, rybami a občas sme ochutnali mäso, keď sa nám podarilo uloviť veveričku.

Posledné štyri krčmy, v ktorých sme vystupovali, boli takmer prázdne, no dnešok mal byť iný. Minulú noc priplávali lode, takže piráti budú mať plné vrecká. Korisť určite prídu prepiť do Lenivej búrky, jedinej krčmy v dedine na západnom brehu. Od radosti, že sú zase na pevnej zemi, sa opijú pod obraz a s plnými bruchami napokon zaspia. Ak mi pri predstavení nehodia do plechovky zopár strieborných mincí, neskôr im ich ľahko ukradnem.

Presne ako som čakala, o niekoľko sekúnd konské kopytá a kolesá voza zišli z cesty a zamierili na lúku na druhej strane rokliny. Kolesá hlasno hrkotali a voz s obrovskou oranžovou kovovou klietkou, ťahaný dvadástimi koňmi, napokon zastal na opačnom konci

rokliny. Sedela som však príliš vysoko, aby som mohla vidieť, čo je v klietke.

Vtom sa ozvali kroky. Zneli čoraz hlasnejšie, takže ten človek sa približoval ku mne. Keď si svalnatý vojak zložil helmu a hodil ju do mreží klietky, zadržala som dych. Po zátylku mu stekal pramienok krvi. „Odsek-
nem tej hnusnej potvore všetky pazúry!“

Vytiahol meč.

Okolo stromu prekrivkal chudý chlapec približne v mojom veku a potahoval nosom. Postavil sa vojakovi do cesty. Strapaté hnedé vlasy mal prilepené na čele zašpinenom od čerstvej krvi a sivé plátenné oblečenie roztrhané, akoby ho napadol besný pes. „Nie, to neurobiš. Nepribližuj sa k nej, Moldark!“

Vojak pritisol hrot meča chlapcovi na hrdlo a prinútil ho cúvnuť. „Chceš mi v tom zabrániť, Perig? Tak smelo do toho, sopliak!“ Trochu šušlal, akoby mu chýbal predný zub.

Moldark zatlačil Periga do trnitého krovia, čo rástlo medzi nimi a kovovou klietkou. Nevšímal si chlapcov bezmocný krik, odhodlane ho prenasledoval a nakon mi aj on zmizol z očí.

Naskytna sa mi príležitosť na útek. Čo najtichšie som zliezla zo stromu, a keď som mäkko pristála na pevnej zemi, vydýchla som si od úľavy. Cesta vyzerala prázdna. Rovno za ňou sa nachádzal chodník, ktorý ma privedie do odľahlej časti dediny. Vojaci ho nikdy nepoužívali, lebo cesta do nej by im po ňom trvala dlhšie.

Ozval sa prenikavý výkrik. Vysoký a zúfalý, prezrá-

dzajúci skôr smútok než hnev. Srdce mi stislo a nohy zmeraveli. Ešte nikdy som nič podobné nepočula.

Ďalší výkrik. A ešte jeden.

Po štvrtom sa ozvali aj zvuky boja.

„Zlez zo mňa, Perig!“

Hlasný ston a volanie o pomoc potvrdili moju obavu, že Perig súboj s Moldarkom prehráva.

Kovová klietka zarinčala, keď do nej niečo tvrdo narazilo. „Vidíš ten voz plný mŕtvol? Tých chudákov zabil ten prekliaty netvor! Zaslúžil by si oveľa prísnejší trest než...“

„Drak patrí kráľovi!“ skríkol Perig.

Drak? Vylúčené.

Všetky draky už dávno pozabíjali alebo pochytili. Aspoň Xavier to tvrdil. Tieto netvory kedysi pustošili krajinu. Xavierov dom, v ktorom sa práve nachádzala celá rodina, doslova zadupali do zeme. Prežil iba on. Dedinčania si o drakoch iba šepkali zo strachu, že ak niečo o nich vyslovia nahlas, obnovia svoje útoky. Skryla som sa za kmeň stromu a bojovala s pokušením. Draka som ešte nikdy nevidela.

Ozval sa piaty výkrik.

Mala by som zmiznúť. Vojaci boli príliš blízko. Túžba aspoň nazrieť do klietky však zvíťazila.

Prikradla som sa ku kroviu, kľakla si a rozhrnula vetvičky pokryté trními. Zbadala som Moldarka, ako bodá oštepom cez mreže.

Drak chrapľavo zreval.

„Bolí to, však?“ Moldark nebol iba svalnatý, bol to chlap ako hora. Mal poďobanú tvár a mastné čierne

vlasý. Vršal na draka a ceril naňho zuby – teda tie, ktoré mu ešte zostali.

Draka som v tmavej klietke jasne nevidela, ale počula som ho. Narazil do boku klietky, až sa takmer prevrátila.

„Moldark!“ Perig mával rukami, snažil sa obra zastaviť. „Buď rozumný! Ak sa prevráti... ak z nej ujde...“ Jeho hlas jasne prezrádzal strach.

„Z fantómbronzovej klietky nemôže ujsť, Perig.“ Moldark oštepom udrel do mreží, až zarinčali.

Ďalší prvý raz. Vždy som si myslela, že fantómbronz vymysleli bardi, keď sa im minuli témy, o ktorých by mohli spievať. Fantómbronz bol údajne najpevnejší kov, aký ľudia kedy objavili. Nerozbitný. Bardi vo svojich piesňach tvrdili, že ak vás nezabijú hlboké bane pod opevneným mestom, jedovatým výparom z jeho spracovania sa to určite podarí.

„Prestaň!“ skríkol Perig tak prenikavo, až ma rozboleli uši. „Kráľ ťa dá stať, keď sa dozvie, čo si tu vystrájal.“

Moldark namieril oštep Perigovi na srdce. „Ak pred kráľom niekedy vyslovíš moje meno, zabijem ťa, skôr než on zabije mňa. To ti sľubujem.“

Perig ustúpil. „Tak dobre, ale už mu daj pokoj. Dal som mu veľmi silný uspávací prostriedok. Ak ho prestaneš dráždiť, určite zaberie.“

„Moldark! Perig!“ zavolať z diaľky ďalší vojak.

Perig zmierlivo potľapkal Moldarka po pleci a prosobne sa naňho usmial. „Sir Raleigh volá. Nesmieme ho nechať čakať.“

„Ruky preč!“ zavrčal bezzubý, no vzápätí sa obrátil a pustil sa do behu. Perig ho tesne nasledoval.

Prišla moja šanca. Musela som draka vidieť. Nevedela som sa dočkať, až budem o ňom rozprávať Xavierovi. Prinesiem mu aj nejaký dôkaz. Možno netvor bude taký láskavý a pustí pierko, šupinu alebo trochu trusu, skrátka nejakú maličkosť, ktorá Xaviera nepochybne inšpiruje a vymyslí čarovný príbeh.

Rýchlo som sa rozhliadla okolo seba, a keď som sa uistila, že vzduch je čistý, vykĺzla som z krovia. Čupla som si vedľa veľkého kolesa a opatrne som položila ruku na fantómbronz. Kov bol hladký a pevný ako ľad na zamrznutej rieke.

Tvor tlmene vrčal, akoby už naňho pôsobil uspávací prostriedok.

Nazrela som cez mreže. V kletke panovalo šero, a tak som videla iba malú časť, ktorú osvetľovalo popoludňajšie slnko. Tvor mal lesklú čiernu kožu a na chrbte krvavé rany od bodnutia kopijou. Telo sa po každom nádychu trochu zachvelo a koža na slnku menila farbu. Netušila som, že čierna môže mať toľko odtieňov. Vyzeralo to krásne.

Vtom sa nado mnou otvorilo oceľovomodré oko.

Zachvela som sa. Čakala som, že drak zreve a prezradí ma, no namiesto toho iba ticho fučal a mľaskal. Zdvihol hlavu o niekoľko centimetrov, ale strop ho zastavil. Obrovské zviera sa do kletky sotva zmestilo.

Pazúr škrabol o kovové dno, prekĺzol medzi mreže a zachytil sa okraja. Drak znovu zafučal, tentoraz tro-

chu hlasnejšie, a pokýval pazúrom, akoby ma volal k sebe.

Bola to pasca. Keby som sa k nemu príliš priblížila, napichol by si ma na pazúr ako na ražeň – ďalšia pochúťka dňa. Lenže mala som ho doslova na dosah ruky, stačilo sa načiahnuť...

Vtom sklonil hlavu a na krku som zacítila jeho dych. Naskočili mi z toho zimomriavky.

Zabudla som na ostražitosť a pohladkala som drakovi pazúr. Bol tvrdý ako kameň a studený ako ľad. Chcela som odtiahnuť ruku, no neviditeľná sila mi ju tlačila späť.

Drak priadol ako mačka ukladajúca sa na dlhý, pokojný spánok – a ja som mala ruku na jeho pazúre.

Nie! Spanikárila som a mykla zápästím, no vôbec sa nepohlo. Spoza klietky som počula vojakov. Kráčali cez vysokú trávu a rozprávali sa o krmení a napájaní koní. Tak veľmi som sa sústredila na draka, až som zabudla, že stojím na okraji levej jamy.

Hlasy sa približovali. Spoznala som Perigov. S tým chudým chlapcom by som si poradila, zato s Moldarkom by som mohla mať problém.

Zúfalo som krútila rukou, ale sila bola príliš veľká. Zrazu som pod dlaňou zacítila pravidelný pulz.

Drak zakňučal. Srdce ma zaboľelo. Ten zvuk znel povedome, akoby sme sa ja a tvor už niekedy stretli. Lenže to bolo vylúčené – alebo nie?

Našli ma, ako sa túlam v lese. Mohol tento netvor za to, že som už nemala nijakú rodinu? To jeho vinou som zostala na svete celkom sama?

Uprostred dračej dúhovky, ktorá zrazu sčervenela, sa objavila biela bodka. Postupne sa zväčšovala, kým nenadobudla tvar mesiaca v splne. Nemohla som od nej odtrhnúť zrak. Veľmi som sa bála, no zároveň som sa cítila ako zhypnotizovaná. Zrejme ma znehybnil a chystá sa ma zabiť, zhrozila som sa.

Nie on, ale ona, opravila som sa v duchu. Nebol to samec, ale samica. Vôbec som o tom nepochybovala.

Zaplavila ma horúčava. Okrúhly mesiac v jej oku sa zväčšoval, kým nezabral polovicu červenej dúhovky. Predlaktie ma neznesiteľne pálilo. Zahryzla som si do jazyka, aby som zadržala výkrik.

Prudko som si vyhrnula rukáv. Moja jazva z detstva opuchla a sčervenela. Tvorili ju tri dlhé, hlboké škra-bance. Krajnú smerovali k prostrednému a každý zdobila malá bodka, akoby ma tam pichli špendlíkom. Netušila som, ako som k tým škra-bancom prišla. Xavier si myslel, že ma v lese poškriabala divá mačka. Teraz som o tom pochybovala. Spôsobila mi ich táto dračica?

Zase som sa pokúsila uvoľniť si ruku, ale po každom potiahnutí som v nej pocítila neznesiteľné pálenie a zasýčala som od bolesti.

„Čo tu robíš?“ skríkol Perig a ja som sa zľakla.

Dračica podráždene zavrčala a vtiahla pazúru späť do klietky. Ruka mi klesla, bola som voľná. Vydýchla som si od úľavy, no keď som sa obrátila a chcela ujsť, paniku vystriedal hlboký pocit straty. Z nejakého šialeného a možno samovražedného dôvodu som dračicu nechcela opustiť.

Perig po mne chňapol rukou s tromi prstami, no karpucňu môjho plášťa minul o niekoľko dôležitých centimetrov. Rýchlo som rozhrňala tŕnité krovie, ale po každom pohybe som v škrabancoch na predlaktí zacítila páľčivú bolesť.

„Vráť sa!“ Moldark sa rozbehol ku mne z druhej strany. Vytiahol meč a o chvíľu som na chrbte zacítila jeho ostrý hrot. Zdvihla som ruky. Chytili ma.

„Cúvaj! Pekne pomaly...“

Dračica zrevala. Mykala hlavou z jednej strany na druhú a triasla klietkou, až hrozilo, že ju prevráti.

Moldark urobil chybu, keď sa obzrel. Vrhla som sa do krovia a prebehla som na druhú stranu. Bezzubý skríkol: „Stoj!“

Akoby...

Bežala som tak rýchlo, ako som vládala. Prebehla som cez les aj cez cestu, ale za sebou som stále počula Moldarkovo fučanie. Preskočila som potok a pustila som sa dolu blatistým svahom. Vtom ma však do chrbta zasiahla tvrdá čižma a spadla som rovno do studeného, šmykľavého blata.

Moldark na mňa so smiechom šliapol a držal ma v blate. Hrot meča mi pritisol na plece a prenikol ním cez plášť. Ak ešte trochu zatlačí, roztrhne mi kožu.

„Keď ti vojak kráľa Umberta prikáže, aby si zastal, tak zastaneš, chlapče!“

V nohaviciach a s vlasmi skrytými pod Xavierovým starým plášťom som naozaj pripomínala skôr chudého chlapca než sedemnásťročné dievča. Keby som sa

ozvala, prezradila by som sa už prvým slovom, a tak som držala jazyk za zubami.

Čižmu nahradilo koleno. Voľnou rukou ma chytil zozadu za krk a otočil mi hlavu, aby mi videl do tváre.

Mastné vlasy mu padli do očí. „Tak čo mi odpovieš?“

Že ti smrdí z úst, akoby si lízal svini zadok, pomyslela som si, no nahlas som to nevyslovila. Keď som ďalej mlčala, ponoril mi tvár do blata, takže som nemohla dýchať. Bránila som sa, ale zatlačil ešte viac.

„Veď ja ťa naučím poslúchať...“

Podarilo sa mi v topánke nahmatať dýku. Moldark prešliapol, jednu nohu posunul dopredu, aby nestratil rovnováhu. Skôr než pochopil, čo sa deje, vrazila som mu dýku do čižmy. Cítila som, ako čepeľ preniká čoraz hlbšie a prekonáva dokonca aj tvrdú koženú podrážku.

„Au! Malý bastard!“ Spadol na zadok, pustil meč a oboma rukami si vytrhol moju dýku z čižmy.

Chcela som vstať, no ruky a kolená sa mi šmýkali v blate. Potom mi na chrbát šliapol iný vojak a zase som sa ocitla na bruchu. Medzitým nás obklúčili ďalší kráľovi muži a tak mi sťažili útek. Ale aspoň som už mohla dýchať.

„Čo je to za hurhaj?“ spýtal sa niekto za mnou. „Moldark, dostal si jasné príkazy. Draka musíme odviezť do mesta. Hneď. Nemám čas na... to, čo sa tu práve deje.“

Kútikom oka som videla Moldarka, ako máva mojou dýkou. „Tento malý darebák ma bodol do nohy nezákonne držanou zbraňou, princ Jori.“

Naozaj išlo o nezákonnú držbu, lebo vidiečania nesmeli vlastniť zbrane. Inak by sme sa mohli vzbú-

riť a brániť sa pred kráľovými odpornými vojakmi. Do tváre som im to však vmietnuť nemohla, lebo by zistili, že som dievča, a pravdepodobne by mi vyrezali jazyk a predali ma do nevestinca. Mlčanie bola jednoznačne lepšia možnosť.

Čo robil princ vo vnútrozemí? Princ Jori bol jediný potomok kráľa Umberta a zrejme jediný dedič trónu, lebo kráľ už niekoľko rás ovdovel – jeho štyri manželky zomreli na horúčku a iba z jedného manželstva vzišlo dieťa. Nikto vo vnútrozemí princa ešte nikdy nevidel. Narodil sa až potom, ako okolo mesta postavili múr.

Komu sa podarí uvidieť dračicu, fantómbronz a princa za jediný deň? Považovala by som to za obrovské šťastie – keby mi nehrozilo, že čoskoro prídem o hlavu.

„Chápem,“ prikývol princ. „Prezradíš mi, prečo ťa vlastne bodol?“

„Lebo som ho prichytil pri klietke s drakom. Keď som mu prikázal, aby zostal stáť, chcel ufujazdiť. Myslel si, že mi ujde.“ Moldark sa zasmial a niekoľko mužov sa k nemu pripojilo. „Zhodil som ho na zem a prišliapol ako naničhodného chrobáka – presne tak ako teraz sir Raleigh.“

Čižma na mojom chrbte sa pohla. „Aj napriek tomu sa mu podarilo vytiahnuť nôž a prebodnúť ti čižmu,“ poznamenal sir Raleigh. Hovoril inak než ostatní – s melodickým prízvukom a rýchlo, akoby sa ponáhlal. Taký prízvuk som počula iba raz, u chlapca, ktorý pochádzal zo Severu. Tam sme Xavier a ja ešte nikdy neboli.

„Za to si zaslúži potľapkať po pleci,“ dodal Raleigh. Všetci muži sa zasmiali.

„Zaútočil na kráľovho vojaka. Podľa zákona by sme mu mali za to odseknúť ruku,“ zasyčal Moldark.

Srdce sa mi rozbúchalo ako kladivo. Čo si Xavier počne s jednorukou asistentkou? Ak vôbec také niečo prežijem. To mám za svoju nerozvážnosť, vravela som si. Jednoducho som musela toho draka vidieť. Napriek hrozbe prísneho trestu som svoje rozhodnutie neľutovala. Stretnutie s dračicou mi pripadalo... správne.

Tlak čižmy povolil. Silné ruky mi vkĺzli pod pazuchy a zdvihli ma zo zeme, akoby som nič nevážila. Ďalšie dve ma zároveň chytili za ruky. Hlavu som držala sklonenú a bránila som sa. Snažila som sa im vykrútiť, no zbytočne.

Sir Raleigh vykročil a zastal predou mnou. Na rozdiel od ostatných, ktorí nosili červenú, sir Raleigh mal na sebe koženú tuniku čiernej farby. S tmavými kruhmi pod očami vyzeral, akoby sa už celé roky poriadne nevyspal. Zvyšky hnedých vlasov na takmer holej hlave pretkali šediny a strapatá brada mu už celkom zbelela.

„Moldark má pravdu, vaša výsosť,“ prívetиво pritaľkal Raleigh, akoby svojim mužom dovoľoval ponúknuť mi koláč, a nie odseknúť mi ruku. „Záhaľka je matkou necností. Chlapec by mal pracovať, a nie zízat' na veci, čo nie sú určené pre jeho oči.“

„Nech sa vráti na farmu a zostane tam,“ navrhol ďalší.

Princ mlčal.

„Kráľ žiada, aby sme spravodlivosť vykonávali rýchlo,“ naliehal Raleigh. Pozrela som na jeho ruku, ktorá pevne stisla rukoväť meča.

„Naozaj?“ Tón princa Joriho naznačoval, že o tom nie je celkom presvedčený.

Mohla som dúfať, že ma pustí? Xavier vždy vravel, že som pochabé dievča. Zvedavé viac, než je zdravé. Veľmi ma lákalo pozrieť na princa, ale nemohla som až tak veľmi riskovať.

Namiesto toho som teda hľadela na jeho prsty s neveriteľne čistými nechtami, spočívajúce na opasku s mečom.

„Skôr než mu odsekneme ruku, možno by sme ho mali vypočuť. Spýtať sa ho, čo sa stalo,“ nadhodil princ Jori. „Čo ty na to?“

Pokrútila som hlavou.

„Ale no tak.“ Vsunul mi ruku pod bradu a zdvihol ju, aby som sa musela naňho pozrieť. Hnedé oči skúmavo a prívetivo hľadeli do mojich. Dlhé svetlé vlasy mal stiahnuté dozadu. Príťažlivú tvár nešpatila ani jediná jazvička. Na sebe mal hladké červené kožené nohavice a červený plášť, ktorý mu siahahal po kolená. Zdobili ho strieborné medailóny a písmeno *U*, rovnako ako tuniky vojakov. Na opasku mal pošvu s mečom, zakončeným vyleštenou mosadznou rukoväťou s piatimi lalokmi. Bola to veľmi drahá zbraň.

Naklonil sa ku mne a zašepkal mi do ucha: „Nemôžem ťa obhajovať, ak mi neporozprávaš svoju verziu.“

Princov tón ma prekvapil. Namiesto rozkazu žiadost? Žeby mu chýbala sebaistota? Báľ sa svojich vlast-